

**SUVERANITATEA STATELOR
MEMBRE ALE UNIUNII EUROPENE**

Prof. univ. dr. Ion M. ANGHEL
Universitatea „Titu Maiorescu” București

Rezumat: *Dat fiind faptul că Uniunea Europeană, ca reuniune a statelor suverane, a fost constituită luând forma unei organizații internaționale cu competențe superioare statului, văzând pe de altă parte faptul că ea posedă personalitate juridică internațională, fiind așadar un subiect de drept internațional, suveranitatea Statelor care o compun suferise o diminuare substanțială.*

Uniunea Europeană posedă capacitatea juridică de a încheia tratate (ius tractum), de a întreține relații și de a fi reprezentată în raporturile sale cu celelalte subiecte de drept internațional (ius legationis); având propria sa identitate, ea este unul dintre membrele societății internaționale cu o politică exterioară și securitate comună; în același timp, obligațiile sale se opun statelor sale membre care trebuie să le respecte și să le execute.

În consecință, statele membre își păstrează suveranitatea, fiind mereu subiecte de drept internațional, dar capacitatea lor juridică și de acțiune la nivel internațional a devenit mai restrânsă. Aceste state au un statut special. UE rămâne încă o uniune a statelor suverane. Raporturile dintre Uniune și aceste state membre sunt de o natură specială de subordonare impusă celor din urmă (în special pentru cele care sunt deja colectivizate); Uniunea își ia angajamente în numele lor (orice tratat care trece prin Uniune obligă statele; coexistența pe scena internațională a Uniunii cu statele membre presupune o politică exterioară comună care se stabilește la nivelul Uniunii.

Statele membre pot încheia tratate cu statele terțe și cu organizațiile internaționale doar în măsura în care această competență nu aparține exclusiv Uniunii și în măsura compatibilității acestor tratate cu obligațiile lor asumate ca membru al Uniunii. Cazul statelor membre este totuși particular pentru că integrarea europeană impune o adaptare de ordin juridic – de structură și funcțională.

Cuvinte cheie: *statele membre, tratat, suveranitate, competența, politică externă*

**EUROPEAN UNION’S MEMBER
STATES SOVEREIGNTY**

Prof. PhD Ion M. ANGHEL
“Titu Maiorescu” University Bucharest

Abstract: *Knowing that the European Union, as an union of sovereign states, was incorporated in the form of an international organization with competences higher than the state’s, seeing also that it has international legal personality, being a subject of international law, the sovereign of its States had suffered a substantial decrease.*

The European Union has the legal capacity to conclude treaties (ius tractum), to maintain relations and to be represented in its relations with the other international law subjects; having its own identity, it is one of the members of the international society that has a common exterior policy and security; at the same time, its obligations are opposed to the other member states that it has to comply with and execute.

Consequently, member states maintain their sovereignty, being always subjects of international law, but their legal capacity to act at international level has been restricted. These states have a special status. EU is an union of sovereign states. The relations between EU and these member states are of special subordination nature for the latter (especially for the states that have been already collectivized); the Union undertakes on their behalf (any treaty that goes through the Union obliges the states; coexistence on the international stage of the Union with member states supposes a common exterior policy that is established at the level of the Union.

Member states may conclude treaties with third party states and with international organizations to the extent in which this competence does not belong exclusively to the Union and to the extent of these treaties compatibility with their obligations undertaken as a member of the Union. The case of member states is particular because European integration supposes a legal adjustment – structural and functional.

Key words: *member states, treaty, sovereignty, competence, external policy*

1. Introducere

Ca entitate juridico-politică, Uniunea Europeană nu constituie ceea ce este un stat, eventual un stat compus (complex) în sensul clasic al termenului (federație sau confederație), dar nu este nici o organizație internațională (interguvernamentală), ea reprezentând mai puțin, decât o entitate statală și mai mult, decât organizația internațională; și mai exact spus ea, întrunește elemente atât de la prima, cât și de la a doua.

U.E. nu poate fi pusă în nici unul dintre tiparele existente ori cunoscute până acum, fiind o instituție *sui generis*, un actor atipic și nou, în societatea internațională contemporană.

- Într-o opinie generală, U.E. intră, cel puțin *prima facie* în categoria organizațiilor internaționale, având tipologia acestora; reprezintă o asociere de state, realizată într-un anumit scop, constituită într-o entitate distinctă și independentă de statele care o compun – cu propria sa ordine juridică, înființată în baza unui tratat internațional multilateral – actul său constitutiv, dispune de organe proprii orânduite într-o anumită structură de organizare și funcționare și căreia i s-a conferit personalitate juridică¹. Dar U.E. nu constituie o organizație internațională în sensul clasic al conceptului – una interguvernamentală, ci una suprastatală, cu substanțiale elemente de suprastatalitate, de o anvergură necunoscută până acum și care îi schimbă esența de asociere de state, chiar dacă cadrul instituțional în care a fost transpusă este una de organizație internațională; suprastatalitatea este dată de punerea în comun a suveranităților – prin transfer al atributelor de suveranitate de la state la U.E., până la contopirea lor, precum și de natura și conținutul raporturilor pe care ea le are cu statele ei membre (cu care împarte atributele de suveranitate – făcând acte de guvernare a societății și substituindu-se acestora), cât și cu statele terțe (devenind parteneră în relațiile cu acestea, în locul statelor pe care le reprezintă).

- Dar U.E. cuprinde și unele

1. Introduction

As a juridical-political entity, the European Union is not a state or a compound (complex) state in the classic meaning of the word (federation or confederation), or an international organization (intergovernmental) as it is less than a state entity and more than an international organization; more specifically, it has elements both from the first and from the latter.

EU cannot be included in any of the existing patterns known so far, being a *sui generis* institution, an atypical new actor, in the international contemporary society.

- In the general opinion EU enters, at least *prima facie*, in the category of international organizations, having their typology; it is an association of states established for a purpose, consisting of a distinct entity independent of the state included in it – with its own juridical order, incorporated on the basis of a multilateral international treaty – its articles of incorporation, it has its own bodies arranged in a certain organization and operation structure which received legal⁹. But EU is not an international organization in the classic meaning of the concept – an intergovernmental one, but rather a suprastatal one, with substantial suprastatal elements, of unknown importance so far which changes its essence of associations of states, even if the institutional framework in which it was transposed is of international organization; suprastatal characteristics is given by sovereignties joining – through sovereignty attributes transfer from states to EU, until they merge, as well as by the nature and content of its relations with its member states (to which it shares the attributes of sovereignty – making government acts of society and replacing them), as well as with third states (becoming a partner in the relations with it, instead of the states it represents).

- But EU also includes some specific

elemente specifice pe care le au uniunile de state (confederații și federații).²

Drept urmare, U.E. reprezintă mai mult decât o simplă asociere de state – care este organizația internațională, alcătuind o structură similară cu aceea a unei uniuni de state, cu elemente pe care le regăsim când la federație, când la confederație, fără însă să poată fi identificată ca atare; constituită pe sistemul unei organizații internaționale, U.E. urmărește integrarea societăților din statele participante într-un spațiu economic, social, politic și juridic unic; este constituită și funcționează într-un sistem propriu, având în vedere "crearea unei Uniuni tot mai profunde între popoarele Europei"; instituie o piață internă, o uniune economică. Raportul dintre U.E. și statele sale membre este conceput astfel, încât să țină seama de scopul final pe care îl are, iar pentru aceasta, Uniunea este înzestrată cu personalitate juridică, având și competențe "pentru realizarea obiectivelor lor comune".

Pentru aceasta, U.E. are o structură și competențe în formă similară cu cele de la organizații (pentru că nu există ori nu era acceptată în acea vreme o altă figură juridică decât a acesteia), dar în conținut, elementele ei ne reamintesc de un sistem de grupare de state. Există o partajare a autorității și guvernării între U.E. și statele sale membre; acestea participă la activitatea U.E. și decid asupra rolului, inclusiv a existenței ei, dar participarea lor este redusă în segmentul comunitarizat. U.E. are personalitate juridică, dispune de o anumită capacitate juridică care îi este necesară și are ordine juridică proprie; ea își conturează identitatea pe scena internațională, își afirmă valorile și interesele ei. Are structură proprie de funcționare potrivit scopului propus; în calitate de subiect de drept, U.E. întreține relații cu statele și celelalte subiecte de drept internațional, încheie tratate, participă la viața internațională, desfășurând o gamă largă de acțiuni externe, o politică externă și de securitate comună etc.

elements that state unions have (confederations and federations).¹⁰

Consequently, EU is more than a simple association of states – which is the international organization, forming a structure similar to that of a union of states, with elements that we can find both in federations and in confederations, without being able to be identified as such; incorporated based on the system of an international organization, EU seeks to integrate the societies from participating states in a unique economic, social and juridical space; it is incorporated and operates in its own system, considering the "creation of a more and more profound Union between European peoples"; it establishes an internal market, an economic union. The relation between EU and its member states is conceived in such a way that considers the final target it has, and for this, the Union has juridical personality and has competences for "achieving their common goals".

For this, EU has similar structure and competences with those from other organizations (because at that time there was not or there was not accepted another juridical figure), but in content, its elements remind us of a grouping system between states. There is a distribution of authority and government between EU and its member states; they participate in EU activity and decide upon its role, including on its existence, but their participation is lower at the communitarian level. EU has juridical personality, it has a certain juridical capacity which is necessary for it and has its own juridical order; it shapes its identity on the international scene and expresses its values and interests. It has its own operating structure according to its goal; as a subject of law, EU has relations with states and with the other subjects of international law, it concludes treaties, takes part in the international life, developing a wide range of external actions, an external and common security policy etc.

2. Limitele în care statele membre ale U.E. își mai păstrează calitatea lor de subiecte ale dreptului internațional

Trasând cadrul instituțional al U.E. – competențele pe care ea le deține și valoarea actelor acesteia, ajungem să stabilim care este poziția statelor membre în acest context, dar și să desenăm imaginea ei pe un plan mai larg – acela al comunității internaționale; să deducem în mod implicit pe cale de consecință, în ce constă, în prezent suveranitatea statelor membre (conținutul acesteia); așadar, să evaluăm deci calitatea de subiect de drept internațional a acestora.

a) Nu subzistă nici un fel de îndoială asupra faptului că statele membre ale U.E. au în continuare calitatea de subiect de drept și că își exercită toate atributele lor, cu excepția acelor pe care le-au transferat la U.E. sau care ar fi incompatibile cu calitatea lor de membru al U.E. Acesta constituie conceptul de bază în sistemul U.E.: Uniunea reprezintă o uniune de state care rămân în continuare suverane și ele sunt cele care, împreună cu elementele de structură proprii ale Uniunii, alcătuiesc stâlpii de rezistență ai întregului edificiu instituțional; Uniunea nu poate fi concepută fără statele membre; statele membre reprezintă elementul constitutiv organic al Uniunii care are ca origine și fundament peren, statele membre; faptul că Uniunea reprezintă opera statelor fondatoare este atestat prin prevederea "căreia statele membre îi atribuie competențe pentru realizarea obiectivelor lor comune" (art.1 din Tratat); documentul în baza căruia există Uniunea – actul constitutiv ca atare, are ca Înalte Părți, statele fondatoare și tot ele sunt cele care fac revizuirea tratatelor institutive; numai statele pot solicita intrarea în U.E. Tratatul (Tratatul asupra Uniunii Europene și Tratatul de instituire a Comunităților), precum și amendamentele subsecvente (care ocupă un loc central), sunt întotdeauna, produsul conferințelor interguvernamentale (C.I.G.) convenit între guvernele statelor membre; acestea sunt

2. The extent in which EU member states preserve their quality of subjects of international law

Tracing EU institutional framework – the competences it has and the value of its actions, we can determine the position of member states in this context, and draw its image at a larger scale – that of international community; consequently, let's deduce the current sovereignty of member states (its content); therefore, let's assess the its quality of subject of international law.

b) There is no doubt on the fact that EU member states are subjects of law and exercise all their attributes, except for those they have transferred to EU or which would be incompatible with their EU membership. This is the main concept in EU system: the Union is a union of states which continue to be sovereign and they are those which, along with the Union's structural elements, are the resistance pillars of the entire institutional structure; the Union cannot be conceived without its member states; member states are the organic constitutive element of the Union for which member states are the origin and perennial basis; the fact that the Union is the work of founder states is certified by the provision to which "member states give competences for achieving their common objectives" (art.1 of the Treaty); the document according to which the Union operates – the articles of incorporation as such, consists of the founder states as High Parties which revise the institutive treaties; only states may request their accession to EU. Treaties (**European Union Treaty and Communities Establishment Treaties**), as well as their subsequent amendments (which have a central position), are always the product of intergovernmental conferences established between the governments of member states; they are traditional diplomatic negotiations between member states which participate as sovereign powers. Consequently, all the decisions are discussed and adopted with the

negocieri diplomatice tradiționale între statele membre care participă ca puteri suverane. Drept urmare, toate deciziile se discută și se iau cu acordul tuturor statelor (*consensus*); orice tratat intră în vigoare în urma ratificării lui de către toate statele semnatare, potrivit cu legislațiile lor constituționale. Amendamentele aduse la tratate sunt acceptate în cadrul C.I.G. și urmează aceeași procedură, ele fiind convenite în afara U.E. (pentru că se referă la transfer de suveranitate și statele membre, în calitatea lor de legiuitori exclusivi, negociază cum va lucra U.E. în viitor); toate angajamentele sunt asumate, iar măsurile respective de luat revin statelor membre - destinatarii ultimi și întreaga activitate a Uniunii se realizează prin conlucrarea dintre instituțiile și statele ei membre, care sunt destinatarele deciziilor adoptate și care asigură, prin mecanismele lor, executarea acestora; acțiunea statelor constituie garanția atingerii obiectivelor Uniunii, iar măsurile întreprinse în cadrul Uniunii nu ar putea căpăta viață în statele membre fără concursul lor, în condițiile în care Uniunea apare ca fiind cea care, împreună cu statele, instituie regulile, iar statele, ca executante ale acestora; într-un cuvânt, statele sunt destinatarele regulilor comunitare.

Cât de important rămâne, ca premisă și ca factor decisiv, elementul stat membru, ne este confirmat de prevederile din **Tratatul de la Lisabona**: "Uniunea respectă egalitatea statelor membre în raport cu tratatele, precum și identitatea lor națională, inerentă structurilor fundamentale politice și constituționale, inclusiv în ceea ce privește autonomia locală și regională. Aceasta respectă funcțiile esențiale ale statului și, în special, pe cele care au ca obiect asigurarea integrității sale teritoriale, menținerea ordinii publice și apărarea securității naționale. În special, securitatea națională rămâne în responsabilitatea exclusivă a fiecărui stat membru" (art. 3 a alin.2). "Orice competență care nu este atribuită Uniunii prin tratate aparține statelor membre" (art. 3 a alin.1). "Uniunea acționează numai în limitele

consent of all states (*consensus*); any treaty shall be enforced as a result of its ratification by all signatory states, in accordance with their constitutional legislations. Treaties amendments are accepted within intergovernmental conferences and follow the same procedure, being agreed upon outside EU (because they refer to sovereignty transfer and to member states, as exclusive lawmakers, they negotiate the further operation method of EU); all commitments are undertaken and the measures to be applied will be taken by member states – the last recipients and the entire activity of the Union shall be made through the collaboration between its institutions and its member states, which are the recipients of adopted decisions and which provide their execution through their mechanisms; states action is the guarantee for Union's objectives fulfilment, and the measures taken within the Union cannot occur in member states without its help, considering that the Union, along with the states, appears to establish the rules and states to execute them; in a word, states are recipients of communitarian rules.

The importance of membership as premise and decisive factor is confirmed by the provisions of the **Lisbon Treaty**: "The Union complies with the equality of its member states in relation to treaties as well as their national identity, inherent to the political and constitutional fundamental structures, including regarding local and regional autonomy. It complies with the essential functions of the state and especially with those related to the provision of its territorial integrity, to the maintenance of public order and to the defence of national security. National security is the exclusive responsibility of every member state" (art. 3 a par.2). "Any competence which is not assigned to the Union through treaties belongs to member states" (art. 3 a par.1). "The Union acts only within the extent of the competences assigned to it by member states through treaties in order to fulfil the objectives provided by these treaties" (art. 3

competențelor care i-au fost atribuite de statele membre prin tratate pentru realizarea obiectivelor stabilite prin aceste tratate" (art. 3 b).

Însăși existența U.E. o presupune pe aceea a statelor; instituțiile ei de bază – Consiliul European, Consiliul, ca și Parlamentul, sunt constituite din șefii de stat sau de guverne ai statelor membre, respectiv aleși în statele membre, dând expresie tocmai acestei idei – U.E. se compune din state suverane.

Cu toate acestea, suveranitatea statelor membre ale U.E., deși este cu mult mai necesară, este, totodată, și mai împovărată de angajamente și mai știrbită, în ceea ce privește atributele lor de suveranitate decât în cazul participării la alte organizații internaționale. U.E. este o organizație internațională, cu o notă evidentă de ceea ce constituie o uniune de state, iar atributele suprastatale pe care le-a dobândit prin transferul de suveranitate de la statele membre, conduc la o clară limitare a suveranității statelor membre.

b) Una dintre atribuțiile pe care le are U.E. în domeniul politicii externe, o constituie **competența exclusivă** a acesteia în ceea ce privește încheierea unui acord internațional; în cazul în care această încheiere este prevăzută de un act legislativ al Uniunii ori această încheiere este necesară pentru a permite Uniunii să își exercite competența internă, sau în măsura în care aceasta ar putea aduce atingere normelor comune sau ar putea modifica domeniul de aplicare a acestora (art. 2 B alin. 2); formularea este destul de largă spre a duce la excluderea statelor din acest segment de activitate. În domeniile enumerate de art. 2 C - cu privire la competența Uniunii, aceste atribute sunt **partajate cu statele membre**, în măsura în care ele constituie obiect de cooperare (reglementare) internațională; prin efectul aplicării principiilor **subsidiarității** și **proporționalității**, competența poate reveni Uniunii, prin excluderea statelor membre: în domeniile cercetării, dezvoltării tehnologice și spațiului, precum și ale cooperării pentru

b). EU's existence supposes states' existence; its main institutions – the European Council, the Council and the Parliament consists of member states' heads of states or heads of governments, elected in member states and giving expression to these ideas – EU consists of sovereign states.

Nonetheless EU member states' sovereignty, although it is a lot more necessary, it is also more burdened with commitments and decreased in their sovereignty attributes than in the case of participation in other international organizations. EU is an international organization, and the suprastatal attributes it has acquired through the transfer of sovereignty from member states, lead to a clear limiting of its member states' sovereignty.

b) one of EU attributions in the field of external policy is its **exclusive competence** for the conclusion of an international agreement; if this agreement conclusion is provided by a legislative deed of the Union or if it is necessary in order to allow the Union to exercise its internal competences, or to the extent in which it could alter common regulations or their field of application (art. 2 B par. 2); the formulation is large enough to result in states exclusion from this segment of activity. In the fields listed by art. 2 C – regarding the competence of the Union, these attributes are **shared with member states**, to the extent in which they are a subject of international cooperation (regulation); due to the effect of enforcing the principles of **subsidiarity** and **proportionality**, the competence may devolve upon the Union, by excluding member states: in the fields of research, technologic development and space, as well as in the field of cooperation for development and humanitarian aid, the Union is competent for taking actions and for a common policy, but without preventing states to exercise their own competence.

The external action of the Union –

dezvoltare și ajutorului umanitar, Uniunea dispune de competență pentru a întreprinde acțiuni și pentru o politică comună, fără a împiedica însă, statele să își exercite propria competență.

Acțiunea externă a Uniunii - reglementată în Titlul V, înfățișează întreaga gamă de situații (politica externă, politica comercială comună, cooperarea cu alte state, ajutorul umanitar etc.) în care U.E. acționează în calitate de titular; ca atare, s-a stabilit cine o reprezintă, că are atribuții de a încheia tratate ș.a.

Așadar, sfera largă de competențe ale U.E. reduce în mod vizibil din atribuțiile de suveranitate ale statelor membre; și chiar dacă conceptul (ca atare) de suveranitate cuprinde trăsăturile de exclusivitate, indivizibilitate și inalienabilitate, în raport cu U.E., **domeniul rezervat** al unui stat membru este substanțial redus.

U.E. deține toate pârghiile necesare pentru guvernare – are instituții legislative - de edictare a regulilor, organele executive pentru organizarea aplicării acestora și cele judecătorești spre a controla și sancționa neconformarea față de acestea; la acest ansamblu instituțional propriu, se adaugă integrându-se, mecanismele naționale preconstituite, pe care le oferă statele membre, iar toate acestea sunt articulate într-un ansamblu bine legat spre a funcționa într-un mod sincronizat și eficient. Pupitrul de comandă al acestui ansamblu instituțional îl constituie desigur segmentul comunitar (care concepe reglementările și modul de finalizare a măsurilor), verifică și sancționează abaterile, iar executarea se asigură la nivelul instituțiilor statelor membre, orientate și prinse în acest angrenaj de la care nu se pot sustrage.

c) Cât privește poziția pe care o ocupă statele membre în cadrul U.E., sub raportul modului de repartizare a competențelor, situația apare tranșantă. **Tratatul asupra Uniunii Europene** – așa cum a fost modificat la Lisabona, are meritul unei reglementări cuprinzătoare și destul de amănunțite a problemei; în esență, se prevede că statele

regulated by the 5th Title, reveals the entire range of situations (external policy, common commercial policy, cooperation with other states, humanitarian aid etc.) in which EU acts as titular; consequently it has been established who represents her, that it is authorized to conclude treaties etc.

Therefore, the wide range of EU competences visibly reduces the sovereignty attributes of its member states; and, even if the concept (as such) of sovereignty includes features of exclusivity, indivisibility and inalienability, in relation to EU, **the field reserved** to a certain member states is substantially reduced.

EU has all the key factors necessary for governing – it has legislative institutions – to draw-up the rules, the executive bodies for organizing their enforcement and the legal bodies to control and punish their failure to comply with them; this institutional assembly is completed by pre-established national mechanisms, that it offers to member states and all these are articulated in a group well formed to act in a synchronized and efficient way. The control panel of this institutional group is represented, of course, by the communitarian segment (which conceives regulations and measures completion methods), it checks and punishes non-compliances and execution is provided at the level of member states' institutions directed and caught in this mechanism they cannot refrain from.

c) Regarding the position of member states within EU, from the point of view of competences distribution, the case is peremptory. **The European Union Treaty** – as amended in Lisbon, has the merits of a large and detailed regulation of the matter; in essence it provides that member states maintain themselves and that will continue to be competent in a certain field. from the institutional point of view, “the national identity” of member states is preserved, as it is inherent to their fundamental political and constitutional structures, including in relation to their local and regional autonomy; the

membre se mențin și că vor avea competențe într-un domeniu anumit. Sub raport instituțional, se respectă "identitatea națională" a statelor membre, inerentă structurilor lor fundamentale politice și constituționale, inclusiv în ceea ce privește autonomia locală și regională; se respectă de către Uniune "funcțiile esențiale ale statului și în special, pe cele care au ca obiect asigurarea integrității sale teritoriale, menținerea ordinii publice și apărarea securității naționale. În special, securitatea națională rămâne responsabilitatea exclusivă a fiecărui stat membru" (art. 3 a alin. 2). Existența statelor apare ca o cerință fundamentală în cadrul U.E.; deoarece construcția instituțională ca atare a Uniunii le presupune prin ipoteză (Consiliul European, Consiliul, Parlamentul sunt alcătuite din reprezentanți ai statelor membre), iar punerea în aplicare a regulilor edictate la nivelul Uniunii nu poate avea loc, altfel decât prin intermediul statelor membre; Uniunea este structurată într-un mod special, alcătuită fiind din statele membre. În opinia noastră, formularea este însă generală și, de aceea, susceptibilă de numeroase interpretări. Mai întâi de toate, conceptul în sine: "orice competență care nu este atribuită Uniunii prin tratate aparține statelor membre" (art. 3 a alin. 1) ridică semne de întrebare; statelor le mai rămâne din jurisdicția lor, doar unele atribuții (ce nu a trecut la U.E.) și acestea le sunt conferite de către U.E. Pe de altă parte, este greu de imaginat menținerea funcțiilor esențiale (unele au trecut deja la U.E. ca urmare a integrării), când ordinea juridică comunitară ia locul exercitării atributelor de suveranitate; nu numai că unele elemente dintre funcțiile esențiale au intrat în categoria formelor de cooperare în cadrul Uniunii (puse de acord înseamnă, dacă nu abdicarea de la ele, în orice caz, partajarea lor), dar chiar și funcțiile esențiale (organizarea internă, ordinea publică, apărarea securității) vor fi și ele concepute, construite și exercitate potrivit cu situația pe care o au acum statele membre în cadrul U.E. (decă aparțin statelor, dar gestionarea lor se face în cadrul U.E.), adică

Union complies with "the essential functions of the state and especially with those related to the maintenance of its territorial integrity, maintenance of public order and defence of national security. National security is the exclusive responsibility of every member state" (art. 3 a par. 2). States' existence appears as a fundamental requirements within EU; because the institutional construction of the Union as such supposes them by hypothesis (the European Council, the Council and the Parliament consist of representatives of member states), and the enforcement of the Union's rules can only occur through member states; the Union is structured in a special way, consisting of member states. In our opinion, the formulation is general and thus liable of various interpretations. First of all, the concept in itself: "any competence which is not assigned to the Union through treaties belongs to member states" (art. 3 a par. 1) results in question marks; states keep only some attributions from their jurisdiction (what has not been taken over by EU) and they are granted by EU. On the other hand, it is difficult to imagine the maintenance of the essential functions (some of them have already passed to EU as a result of integration), when the communitarian juridical order takes the place of sovereignty attributes; some elements of the essential functions that entered the category of cooperation forms within the Union (put in agreement means their division), as well as the essential functions (internal organization, public order, security defence) will also be conceived, constructed and exercised in accordance with the current status of the member states within EU (therefore, they belong to states, but their management is made within EU), that is for European construction and as long as it is necessary for its operation (as executor) we should not ignore the fact that a cooperation between the two pillars (PESC and AJIL) substantially reduces this margin, assigned to member states only formally; sovereignty attributes

pentru construcția europeană și atât cât este necesar pentru funcționarea acesteia (ca executant). Nu trebuie ignorat nici faptul că existența unei cooperări în cele două piloane (PESC și AJIL) reduce în mod substanțial din această marjă, concedată doar formal statelor membre; atribuțiile de suveranitate care supraviețuiesc și se vor exercita într-o formulă care trebuie să fie ajustată în funcție de cerințele comunitare.

Dincolo de ceea ce reprezintă - așa cum am arătat - competență a statelor, se află competența extinsă a U.E.; chiar dacă la baza acordării acesteia se află **principiul atribuirii de competențe** ("delimitarea competențelor Uniunii este guvernată de principiul atribuirii" - art.3 b, alin. 1), funcționează totuși mecanisme care duc peste limitele de atribuire (deducerea competențelor din obiective la U.E., interpretare dată de C.J. a U.E., doctrina etc.), iar competențele U.E. devin regula în materie.

Drept urmare, U.E. are **competență exclusivă** în domeniile care țin de uniunea vamală, în materie de concurență, politică monetară și comercială comună, conservarea resurselor și pescuitului - art. 2 B. Uniunea are **competență exclusivă** și în ceea ce privește încheierea unui acord internațional în cazul în care această încheiere este prevăzută de un act al său legislativ ori este necesară pentru a permite Uniunii să își exercite competența internă, sau în măsura în care aceasta ar putea aduce atingere normelor comune sau ar putea modifica modul de aplicare a acestora (art. 2 B, alin. 2). În aceste domenii, în care i-a fost atribuită competență exclusivă, numai Uniunea poate legifera și adopta acte cu forță juridică obligatorie, iar statele membre pot face acest lucru numai în cazul în care sunt obligate de Uniune ori pentru a pune în aplicare actele ei (art. 2 A, alin.1). Uniunea are **competență partajată** cu statele membre pentru alte domenii (piața internă, coeziunea economică, socială și teritorială, agricultură și pescuit, protecția mediului, energia etc. - art. 2 C), care se stabilește în baza **principiului subsidiarității** (Uniunea intervine numai dacă

which survive will be exercised in a formula that has to be adjusted depending on communitarian requirements.

Beyond what it represents – as shown before – states competence is included in the extended EU competence; even if it is based on **competences assignment principle** ("Union's competences delimitation is governed by the assignment principle" - art.3 b, par. 1), there are still mechanisms operating which go over the assignment limits (competences deduction from EU objectives, CJ interpretation of EU, doctrine etc.), and EU competences become a rule in the matter.

Consequently, EU has **exclusive competence** in the fields related to customs union, in matters of competition, common monetary and commercial policy, resources and fishing preservation - art. 2 B. The Union has **exclusive competence** in relation to the conclusion of an international agreement if it is provided by one of its legislative deeds or it is necessary in order to allow the Union to exercise its internal competence, or to the extent in which it may breach common regulations or could alter their enforcement method (art. 2 B, par. 2). In these fields in which it has exclusive competence, only the Union may certify and adopt compulsory legal acts and member states may do this only if they are made to do so by the Union or in order to enforce its deeds (art. 2 A, par.1). The Union has **partitioned competence** with its member states for other fields (domestic market, economic, social and territorial competence, agriculture and fishing, environmental protection, energy etc. – art. 2 C), which is established based on the **principle of subsidiarity** (the Union interferes only if and to the extent in which the foreseen objectives cannot be satisfactorily fulfilled by member states, but rather at the level of the Union) and on the principle of **proportionality** (art. 3 b par.3); in case of assigning such competences, the Union may certify and adopt compulsory deeds from legal point of view and member

și în măsura în care obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre, ci la nivelul Uniunii) și cel al **proporționalității** (art. 3 b alin.3); în cazul atribuirii unei asemenea competențe, Uniunea poate legifera și adopta acte obligatorii din punct de vedere juridic, iar statele membre își exercită competența în măsura în care Uniunea nu și-a exercitat-o sau dacă a hotărât să nu și-o mai exercite (art. 2 A, alin. 2).

În cadrul Uniunii, statele membre își **coordonează** politicile economice, Consiliul adoptând noi măsuri și orientări generale în acest domeniu (politicile de ocupare a forței de muncă, coordonarea politicilor sociale) – art. 2 D; Uniunea este competentă să definească și să pună în aplicare o politică externă și de securitate comună, inclusiv să definească o politică de apărare comună (art. 2 A alin. 4); este competentă să întreprindă **acțiunile de sprijinire, coordonare sau completare a acțiunilor statelor membre**, fără a înlocui însă competența acestora (art. 2 A alin. 5), fiind vorba de domeniile industriei, culturii, turismului, educației, protecției civile ș.a. (art. 2 E).

Competența U.E. are pondere în raportul cu jurisdicția statelor membre, deoarece ea vizează sectoare întinse, unele vitale, ale societății; nici domeniile de cooperare interguvernamentală (P.E.S.C. și A.J.I.L.) nu se desprind din acest regim general de modelare față de U.E., deoarece colaborarea se realizează în cadrul U.E. și potrivit obiectivelor acesteia, în cadrul politicii comune; Uniunea dispune de toate pârghiile care imprimă direcția și ritmul dezvoltării; dacă mai adăugăm și mențiunea că, ori de câte ori au fost adoptate acte obligatorii din punct de vedere juridic, acestea prevalează față de cele ale statelor membre, avem un tablou edificator asupra modului în care se poziționează U.E., față de statele ei membre.

Concluzionând, U.E. deține competența exclusivă în anumite domenii și o

states exercise their competence to the extent in which the Union has failed to or if it has decided not to exercise it (art. 2 A, par. 2).

Within the Union, member states **coordinate** their economic policies, as the Council adopts new general measures and orientations in this field (employment policies, social policies coordination) – art. 2 D; the Union is competent to define and apply a common external and security policy, including to define a common defence policy (art. 2 A par. 4); it is competent to undertake **actions of support, coordination or completion of member states’ actions**, without replacing their competence (art. 2 A par. 5), in the fields of industry, culture, tourism, education, civil protection etc. (art. 2 E).

EU competence is important in relation to member states’ jurisdiction because it refers to large vital areas of the society; intergovernmental cooperation fields are also included in this general modelling regime in relation to EU, because collaboration is made within EU and in accordance with its objectives, within the common policy; the Union has all the means to establish the direction and rhythm of development; if we add the mention that every time compulsory legal deeds have been adopted, they prevail in relation to those of member states, we get a revealing picture on the way in which EU places itself in relation to its member states.

In conclusion, EU has exclusive competence in certain fields which constantly comes from the partitioned one with the states and it can **actually** have any competence beyond its exclusive competence acknowledged to the states (the treaty does not indicate this exclusivity mention as in the case of the Union), that is it has vocation for any competence it needs.

The criterion based on which EU competences are differentiated from its member states’ jurisdiction, their philosophy, includes a germ of **mobility** (too much flexibility when we speak of intangible

competență care revine în mod constant din cea partajată cu statele și în mod efectiv, îi poate reveni **orice** competență în afară de competența exclusivă recunoscută statelor (în tratat nu se menționează această precizare de exclusiv ca în cazul Uniunii), adică are vocație la orice competență de care are nevoie.

Criteriul pe baza căruia se face departajarea competențelor U.E., de jurisdicția statelor membre, filosofia acestuia, cuprinde un germene de **mobilitate** (prea multă flexibilitate când este vorba de prerogative intangibile) și de **precaritate**: în afară de ceea ce rămâne statelor membre (o sferă cu o descriere în termeni vagi și susceptibili de a reține din ce în ce mai puțin), orice alte competențe revin sau pot reveni U.E., ale căror obiective sunt greu de cuantificat și limitat.

- Din perspectiva **edictării** normelor juridice – a celor comunitare și a efectelor acestora asupra legislațiilor statelor membre, întrucât sistemele de reguli juridice constituie baza statalității și chiar dacă nu a devenit încă un stat, U.E. are, cu toate acestea, atribute care țin, în mod normal, de responsabilitatea statelor; de aceea, un sistem juridic îi este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor sale.

Pentru realizarea obiectivelor U.E. (stabilirea unei piețe comune, libera circulație a bunurilor, capitalurilor, serviciilor, a forței de muncă și a persoanelor), înființarea unei uniuni economice și monetare (armonizarea politicilor economice și introducerea unei singure monede) și conducerea politicilor și a activităților comune (stabilirea politicilor comune și prețurilor agricole), statele membre au renunțat la atribute din suveranitatea lor, transferându-le la Comunități; de aici, și nevoia de a dispune de un sistem legal pentru definirea sarcinilor și competențelor care revin instituțiilor și statelor membre.

Normele dreptului comunitar, în sensul restrâns al termenului, sunt edictate în cadrul U.E. și se află cuprinse în tratatele institutive, așa cum au fost ele modificate, completate și adoptate (tratatele de aderare și actele modificatoare) – ca **surse primare** ale

prerogatives) and **precariousness**: outside what remains to member states (a range described in vague terms susceptible of retaining less and less), any other competences belong or will belong to EU, whose objectives are difficult to measure and limit.

- from the point of view of **releasing** legal norms – communitarian ones and from the point of view of their effects on member states' legislations, because the systems of legal rules are the basis of states and even if it has not become a state yet, EU has, nonetheless, attributes that are normally related to states responsibility; this is why, it needs a legal system in order to fulfil its tasks.

In order to fulfil EU tasks (establishing a common market, free circulation of commodities, capitals, services, work force and persons), to establish an economic and monetary union (harmonization of economic policies and introduction of a unique currency) and to manage common policies and activities (establishing common policies and agricultural prices), member states have waived attributes of their sovereignty, and transferred them to the Community; hence the need to have a legal system in order to define the duties and competences that belong to institutions and member states.

The norms of the communitarian law, in the restricted meaning of the word, are released within EU and are included in the institutive treaties, as amended, completed and adopted (accession treaties and amendment deeds) – as its **primary sources** and in the rules from the documents released by communitarian institutions in the application of these treaties – **derived sources**¹¹. The rules of the treaties (constitutional law) are at the top of the communitarian legal order hierarchy, having priority as compared to the other sources of communitarian law, therefore establishing their basis, framework and limitations. This priority is guaranteed on various

acestui și în regulile din actele emise de către instituțiile comunitare în aplicarea acestor tratate – **surse derivate**³. Regulile din tratate (dreptul constituțional) se situează în vârful ierarhiei ordinii juridice comunitare, având prioritate față de toate celelalte surse ale dreptului comunitar, instituind deci temeiul, cadrul și limitele acestora. Această prioritate este garantată pe diferite căi jurisdicționale (prin care „încălcarea tratatelor” este sancționată).

- La baza întregii legislații comunitare, stau **tratatele insitutive**; întreaga ordine juridică se construiește în limitele prevederilor pe care acestea le conțin și în sensul finalității acestora; este demn de remarcat raportarea constantă la conceptul de **acquis communautaire**, ale cărui dimensiuni exced pe acelea ale regulilor de drept⁴.

Tratatele care urmează să se încheie de către instituții, sunt supuse unui control preventiv (conform art. 300), care permite Consiliului, Comisiei, Parlamentului și oricărui stat membru să ceară un aviz al C.J. a U.E. (iar avizul negativ al acesteia nu poate fi înlăturat decât prin revizuirea formală a tratatului); acordurile încheiate anterior de statele membre între ele nu rămân valabile, decât în măsura în care sunt compatibile cu tratatele comunitare; acestea au prioritate și față de acordurile încheiate ulterior de statele membre cu state terțe; tratatele comunitare nu cedează decât în fața acordurilor încheiate de statele membre cu terții, anterior intrării lor în vigoare (în schimb, statele respective trebuie să iasă din aceste angajamente contrare anterioare, prin negocieri sau prin alte căi apropiate).

- Cea de a doua categorie de norme comunitare o constituie **dreptul derivat**, adică actele unilaterale ale instituțiilor (art.249) – capacitatea de a crea reguli de drept fiind deci, instituționalizată (dreptul legiferat), care sunt acte cu efecte juridice diferite și fără o ierarhizare între ele: **Regulamentul** - principala sursă (prin care se exprimă puterea legislativă a Comunităților), fiindu-i conferită o natură și o eficacitate

jurisdicționale (that punish “treaties breach”).

- At the basis of the entire communitarian legislation, there are **the institutive treaties**; the entire legal order is built within the extent of their provisions and for their purpose; it is worth noticing the constant relation to the concept of **acquis communautaire**, whose sizes exceed those of the lawful regulations¹².

The treaties that will be concluded by institutions are examined in advance (according to art. 300), which allows the Council, the Commission, the Parliament and any member state to ask for permission from EU (and its negative notice can only be removed through the formal review of the treaty); any previous agreement concluded by member states are not valid, unless they are compatible with communitarian treaties; they have priority in front of future agreements concluded by member states with third states; communitarian treaties yield only in front of the agreements concluded by member states with third parties before their enforcement date (in return, those states have to waive any previous contrary commitments, through negotiations or other appropriate means).

- The second category of communitarian norms is represented by the **derived law**, that is the unilateral acts of the institutions (art.249) – the capacity to create lawful rules being therefore institutionalized (legislated law), which are acts with different legal effects without a hierarchy: **The Regulations** – the main source (which expresses the legislative power of Communities), receiving a comparable nature and efficacy with those of the laws from the national legislation; being essentially normative, the regulations are, just like the law, a general and impersonal prescription, which applies in all its elements (forbidding an incomplete application from the states) and directly in every member state. **Directive** – a two-phase legislation method (comparable with the framework-law, completed through enforcement decrees); binds the member state

comparabilă de-a dreptul cu acelea ale legii din legislația națională; fiind esențialmente normativ, regulamentul constituie, ca și legea, o prescripție generală și impersonală, care se aplică în toate elementele sale (interzicând statelor o aplicare incompletă) și în mod direct, în fiecare stat membru. **Directiva** - o metodă de legiferare în două faze (comparabilă cu legea-cadru, completată prin decrete de aplicare); leagă statul membru cât privește rezultatul care trebuie atins, lăsând instanțelor naționale competența cu privire la formă și mijloace (nu este un principiu de importanță generală și nu este direct aplicabilă). **Decizia** este un act obligatoriu în toate elementele sale pentru destinatarii pe care îi stabilește. **Recomandările și avizele nu** au forță juridică, dar sunt utile ca instrumente de orientare.

• **Acordurile** (angajamentele) încheiate de către Comunități în cadrul competențelor lor externe cu statele terțe, obligă statele membre, integrându-se în ordinea juridică comunitară; dreptul rezultat din angajamentele externe intră în ierarhia ordinii juridice comunitare într-un rang inferior dreptului comunitar primar, dar înaintea dreptului comunitar derivat.

• Dacă ținem seama de faptul că dreptul comunitar⁵ are aplicabilitate imediată în ordinea juridică a statelor membre - am prefera sintagma **se aplică în statele membre** (pentru că el nu se integrează în legislația internă, ci se aplică cu titlu de drept comunitar și nu integrat în legislația națională, fără a fi permisă încorporarea în dreptul intern) și că are un **efect direct** (finalitatea integrării cere aplicarea directă a regulilor comunitare; Comunitatea constituie o nouă ordine juridică, destinatarii regulilor sale fiind nu numai statele, ci și cetățenii acestora)⁶ și **prioritare** în raport cu dreptul intern al statelor membre,⁷ nu este greu de constatat că normele juridice cele mai importante (ca volum, ca sferă de aplicație și valoare), care au un rol decisiv în conducerea societății de pe teritoriile statelor membre, sunt cele edictate în cadrul U.E.; centrul unde se legiferează și se stabilește

in relation to the result, leaving the competence to the national instances in relation to form and means (it is not a general principle and is directly enforceable). **The decision** is a binding deed in all its elements for its recipients. **Recommendations** and **notices do not** have a legal force, but they are useful as orientation tools.

• **Agreements** (arrangements) concluded by Communities within their external competences with third states, bind member states and integrate them in the communitarian legal order; the law resulted from external commitments enter the hierarchy of the communitarian legal order below the primary communitarian law, but above the derived communitarian law.

• If we consider the fact that communitarian law¹³ has immediate applicability in the legal order of member states – we prefer the phrase **it applies in member states** (because it is not integrated in the internal legislation, but rather applies as a communitarian law and not integrated in the national legislation without allowing it to be incorporated in the internal law) and that it has a **direct effect** (the purpose of integration requires direct application of communitarian rules; Community establishes a new legal order, the recipients of its rules being not only states, but their citizens as well)¹⁴ and **have priority** in relation to the internal law of member states,¹⁵ it is not difficult to see that the most important legal norms (from the point of view of size, applicability range and value), which have a decisive role in the government of the society on the territories of member states, which are those released in EU; the centre where legal order is legislated and established is within EU; the main rules by which society is run (development meaning, institutional means, including state authorities) are established at EU level; the core of legal order for all these states is in EU; states' legal order has a peripheral position; lawful rules in a state are EU rules, completed in subsidiary by those of the national legislation, but only to the extent in

ordinea juridică se plasează în cadrul U.E.; regulile de bază după care se conduce societatea (sensul dezvoltării, mijloacele instituționale, inclusiv organele de stat) sunt stabilite la nivelul U.E.; în U.E. se localizează sâmburele ordinii juridice pentru toate aceste state; ordinea juridică proprie a statelor are o poziție periferică; regulile de drept într-un stat sunt cele ale U.E., completate în subsidiar cu cele din legislația națională dar numai în măsura în care ele se aliniază, se armonizează.

• d) Relația dintre Uniune și statele ei membre – care este una de subordonare (mai ales în segmentul suprastatal), nu ar fi riguros redată, fără a menționa și gama de obligații care incumbă statelor membre. Acceptând să facă parte din U.E., statele membre s-au angajat fără nici un dubiu – în mod explicit și necondiționat, să acționeze pentru realizarea obiectivelor pe care aceasta le are – „să desăvârșească procesul inițiat prin Tratatul de la Amsterdam și prin Tratatul de la Nisa, în vederea consolidării eficacității și a legitimității democratice a Uniunii și a îmbunătățirii coerenței acțiunii sale” (din preambulul Tratatului de la Lisabona); întreaga orientare și acțiune a statelor membre este revăzută și ajustată pe direcția realizării scopului pentru care a fost creată U.E.

Drept urmare, U.E. este dotată, pentru ducerea relațiilor sale externe, cu structura instituțională adecvată: Parlament, Consiliu European ș.a. „Consiliul European definește orientările și prioritățile politice generale” (art. 9 B, alin. 1), iar Președintele acestuia asigură la nivelul său și în această calitate, reprezentarea externă” a Uniunii în probleme referitoare la politica externă și de securitate comună; „Parlamentul European, împreună cu Consiliul, asigură funcția legislativă și bugetară” (art. 9A); „Comisia ... asigură aplicarea tratatelor, precum și a măsurilor adoptate de instituții ... asigură, cu excepția politicii externe și de securitate comune, reprezentarea externă a Uniunii” (art. 9D); „Înaltul Reprezentant conduce politica externă ... contribuie prin propuneri la elaborarea

which they align, they harmonize.

d) The relation between the Union and its member states – which is a subordination one (especially in the suprastatal segment), would not be roughly rendered, without mentioned the range of obligations encumbered to member states. Accepting to be a part of EU, member states have undertaken without any doubt – explicitly and unconditionally, to act in order to fulfil the objectives it has – “to complete the process initiated through the Amsterdam Treaty and the Nice Treaty, in order to consolidate the efficacy and democratic legitimacy of the Union and improve the coherence of its action” (from the preamble of the Lisbon Treaty); the entire orientation and action of member states is revised and adjusted in order to fulfil the goal for which EU was created.

Consequently, EU is provided, in order to carry its external relations, with an adequate institutional structure: Parliament, European Council, etc. “The European Council defines general political orientations and priorities” (art. 9 B, par. 1), and its President provides this quality, the external representation” of the Union in matters regarding common external and security policy; “The European Parliament, together with the Council, provides the legislative and budgetary function” (art. 9A); “The Commission... assures treaties application, as well as the application of the measures adopted by institutions ... it ensures, except for the common external and security policy, the external representation of the Union” (art. 9D); “The High Representative manages external policy ... it contributes to the elaboration of this policy through proposals ...” (art. 9E).

Correlatively, there are the duties of member states. Therefore, international agreements bind, by virtue of the **pacta sunt servanda principle**, first of all EU, but as a consequence, member states as well (“binds EU institutions and member states” – art. 228); the treaty concluded by EU is integrated

acestei politici ..." (art. 9E).

În mod corelativ, apar și îndatoririle statelor membre. Astfel, acordurile internaționale leagă, în virtutea principiului **pacta sunt servanda**, mai întâi U.E., dar pe cale de consecință, și statele membre ("leagă instituțiile U.E. și statele membre" – art. 228); tratatul încheiat de U.E. se integrează în ordinea juridică comunitară și, în consecință, atât instituțiile ei, cât și statele membre trebuie să se conformeze acestora⁸.

- Ca regulă generală, menționăm faptul că obligațiile contractate de organizațiile internaționale **nu** angajează statele lor membre; constituie o situație de excepție ca acordurile încheiate de U.E. să angajeze în afară de Uniune și instituțiile sale, și statele în calitate de membre ale U.E. Statele membre nu sunt parte la asemenea tratate, dar sunt ținute la ele în virtutea angajamentului asumat prin tratatul institutiv de a transfera - prin acordarea de competențe U.E. - un asemenea atribut, și această obligație de conformare este sancționată ("în virtutea puterilor pe care U.E. le are, deciziile necesare pentru a le impune statelor membre, consecințele care decurg din acordurile pe care le-a încheiat").

- Angajamentele pe care și le asumă statele membre apar cât se poate de explicit.

"Statele membre adoptă orice măsură generală sau specială pentru asigurarea îndeplinirii obligațiilor care decurg din tratate sau care rezultă din actele instituțiilor Uniunii. Statele membre facilitează îndeplinirea de către Uniune a misiunii sale și se abțin de la orice măsură care ar putea pune în pericol realizarea obiectivelor Uniunii" (art. 3 a, alin.3).

"În temeiul principiului cooperării loiale, Uniunea și statele membre se respectă și a ajută reciproc în îndeplinirea misiunilor care decurg din tratate" (art. 3 a, alin.3).

"Înainte de a întreprinde orice acțiune pe scena internațională sau de a-și asuma orice angajament care ar putea leza interesele Uniunii, fiecare stat membru consultă celelalte state în cadrul Consiliului European sau al

in the communitarian legal order and thus, both its institutions and member states have to comply with them¹⁶.

- As a general rule, we mention that obligations undertaken by international organizations **do not** bind their member states; it is an exception that the agreements concluded by EU to bind the Union's institutions as well and states as EU members. Member states are not part of such treaties, but they are kept in them by virtue of the commitment taken through the institutive treaty to transfer – by granting EU competences – such an attribute, and this compliance is sanctioned ("by virtue of the powers that EU has, the decisions necessary to be imposed to member states, the consequences that result from the agreements it has concluded").

- The commitments undertaken by member states appear as explicit as possible.

"Member states adopt any general or special measure in order to provide the fulfilment of the obligations resulting from the treaties or from the acts of the Union's institutions. Member states facilitate the Union's fulfilment of its mission and refrain from any measure that could jeopardize the achievement of the Union objectives" (art. 3 a, par.3).

"According to the principle of loyal cooperation, the Union and its member states respect each other and help each other in order to fulfil the missions that result from the treaties" (art. 3 a, par.3).

"Before undertaking to any action on the international scene or taking any commitment that could breach the Union's interests, every member state discusses with the other states within the European Council or the Council. Member states make sure, through the convergence of their actions, that the Union can promote its interests and values on the international scene. Member states are interdependent" (art. 16).

"Enforcing the common external and security policy does not breach the application of procedures and the adequate

Consiliului. Statele membre asigură, prin convergența acțiunilor lor, că Uniunea își poate promova interesele și valorile pe scena internațională. Statele membre sunt solidare între ele" (art. 16).

"Punerea în aplicare a politicii externe și de securitate comune nu aduce atingere aplicării procedurilor și domeniului de aplicare corespunzător al atribuțiilor instituțiilor prevăzute în tratate în vederea exercitării competențelor Uniunii prevăzute la articolele 2 B - 2 E din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene" (art. 25 b).

"Îndeplinirea sarcinilor de politică externă, de securitate și apărare comună se sprijină pe capacitățile furnizate de statele membre" (art. 28).

Pentru punerea în aplicare a politicii externe și a politicii de securitate și apărare comune, statele membre pun la dispoziția Uniunii capacități civile și militare.

"Politica externă și de securitate comună este pusă în aplicare de Înalțul Reprezentant și de statele membre, folosind mijloacele naționale și ale Uniunii" (art. 13, alin.3).

Serviciul european pentru acțiunea externă lucrează în colaborare cu serviciile diplomatice ale statelor membre. Înalțul Reprezentant caută, în strânsă consultare cu statul membru implicat, o soluție acceptabilă pentru acesta (art. 15 b).

Pentru punerea în aplicare a politicii de securitate și apărare comune, statele membre pun la dispoziția Uniunii capacități civile și militare; statele membre constituie în comun forțe multinaționale; statele membre se obligă să îmbunătățească treptat capacitățile lor de apărare ș.a. (art. 28 A - 28 E).

- În domeniul **libertății, securității și justiției**, Uniunea asigură absența controalelor asupra persoanelor la frontierele interne și dezvoltă o politică comună în domeniul dreptului la azil, al imigrării și al controlului la frontierele externe, care se întemeiază pe solidaritatea între statele membre; facilitează promovarea principiului recunoașterii reciproce a deciziilor judiciare (art. 61);

application field of the institutions stipulated in the treaties in order the exercise the Union's competences provided in articles 2 B - 2 E of the European Union operation Treaty" (art. 25 b).

"The fulfilment of the external, security and common defence policy duties is based on the capacities supplied by member states" (art. 28).

In order to enforce external policy and common security and defence policy, member states provide civil and military capacities to the Union.

"External policy and common security policy is enforced by the High Representative and by member states by using national means and Union's means" (art. 13, par.3).

The European service for external action works together with the diplomatic services of member states. The High Representative searches an acceptable solution for it in consultation with the member state involved (art. 15 b).

In order to enforce external policy and common security and defence policy, member states provide civil and military capacities to the Union; member states are joint multinational; member states undertake to gradually improve their defence capacities (art. 28 A - 28 E).

- In the field of **liberty, security and justice**, the Union provides controls absence on persons at internal borders and develop a common policy in the field of the right to asylum, immigration and control on external borders based on the solidarity between member states; it facilitates the promotion of the principle of mutual decisions acknowledgement (art. 61); the Commission makes an assessment of the application of these measures by national authorities (art. 61 C); a committee is established in the matter of internal security (art. 61 D); measures are adopted for preventing and fighting against terrorism (art. 61 H). The Union also has a policy in the field of borders control, of the right to asylum and immigration, the Council adopting provisions regarding passports,

Comisia face o evaluare a aplicării acestor măsuri de către autoritățile naționale (art. 61 C); se instituie un comitet în materie de securitate internă (art. 61 D); se adoptă măsuri pentru prevenirea și combaterea terorismului (art. 61 H). Uniunea are o politică și în domeniul controlului la frontiere, al dreptului de azil și al imigrării, Consiliul adoptând dispoziții privind pașapoartele, permisele de ședere etc. (art. 62); un regim unitar de azil, imigrare etc. (art. 63 - 63 a). Uniunea dezvoltă și o cooperare judiciară și în materie civilă (art. 65) și una în materie penală, inclusiv constituirea unui parchet european (art. 69), polițienească (art. 69 F) ș.a. Este vorba de un proces de apropiere (a legislației penale și a procedurilor penale), de cooperare judiciară integrată, de uniformizare a legislațiilor naționale. Chiar dacă este vorba de segmentul cooperării interguvernamentale, este înscrisă în Tratat posibilitatea ca prin directivele emise de instituțiile U.E., să se stabilească norme minime referitoare la definirea infracțiunilor și a sancțiunilor în domeniul respectiv (art. 69 B) sau acțiuni de apropiere a actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor din domeniul cooperării judiciare în materie civilă și penală (art. 65 și 69 A) - ceea ce țintește spre o unificare a legislațiilor în domeniu din statele membre, deși ordinea internă ținând de funcțiile esențiale ale statelor, s-a prevăzut că rămâne în competența statelor; aceasta confirmă cât de difuză și aleatorie este o dispoziție (art. 2 a), prin care s-a rezervat competența statelor membre, dar atestă și procesul de **comunitarizare** pe care îl preconizează **Tratatul de la Lisabona**.

Toate aceste forme de colaborare se convin pe baza unor proceduri cu participarea statelor, dar este greu de conceput că un stat membru se poate sustrage de la ele. În unele cazuri, U.E. încheie tratate în numele statelor; astfel, este cazul Acordului privind extrădarea și a Acordului privind asistența judiciară încheiat în 2003 între U.E. și S.U.A., prin care, deși U.E. este parte la ele, obligațiile decurgând din acestea revin numai statelor

staying permits etc. (art. 62); an unitary regime of asylum, immigration etc. (art. 63 - 63 a). The Union also develops a legal cooperation in civil matters (art. 65) and one in criminal matters, including the incorporation of an European Prosecutor's Office (art. 69), Police (art. 69 F) etc. It is a closeness process (of criminal legislation and criminal procedures), of integrated legal cooperation for the harmonization of national legislations. Even if it is the segment of intergovernmental cooperation, the Treaty includes the possibility that the directives issued by EU institutions minimal norms be established regarding the definition of crimes and the related penalties (art. 69 B) or actions of bringing together deeds and states' administrative norms in the field of legal cooperation in civil and criminal matters (art. 65 and 69 A) – which aims towards the unification of the legislations in the field from member states, although the internal order related to states essential functions belongs to states; this confirms how diffuse and random a provision is (art. 2 a), and also certifies the process of **communitarization** provided by the **Lisbon Treaty**.

All these collaboration forms are established based on certain procedures with the participation of states, but it is difficult to conceive that a member state can refrain from them. In some cases, EU concludes treaties on behalf of states; this is the case of the Agreement on extradition and the Agreement regarding legal assistance concluded in 2003 between EU and USA, according to which, although a part of them EU's obligations that result from them bind only EU member states (it stipulated that states execute their obligations undertaken in relation to USA).

- As a matter of fact, any treaty concluded by EU binds its member states. The Union acknowledges the rights, liberties and principles provided in the **Charter of European Union's Fundamental Rights** (7th of December 2000), as adopted on 12th of December 2007, at Strasbourg, and it has the same legal value as treaties; the Union

membre ale U.E. (s-a stipulat că statele execută obligațiile asumate față de S.U.A.).

- Orice tratat, de altfel, încheiat de U.E. angajează statele ei membre. Uniunea recunoaște drepturile, libertățile și principiile prevăzute în **Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene** (7 decembrie 2000), astfel cum a fost adoptată la 12 decembrie 2007, la Strasbourg, și aceasta are aceeași valoare juridică, ca aceea a tratatelor; Uniunea aderă la **Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale** (art. 6 alin. 1 și 2). Recunoașterea **Cartei**, respectiv aderarea la **Convenția** europeană, angajează atât U.E., cât și statele membre, fără ca să aibă loc o extindere a competențelor Uniunii astfel cum au fost definite prin tratate (Declarația nr. 1 și 2), aceste două documente.

e) Dacă în cazul organizațiilor interguvernamentale - unde diferența între organizație și statele sale membre este netă, există subiecte distincte și de aceea, actele acesteia nu angajează și statele membre, în cazul U.E. legătura organică pe care o presupune integrarea și competențele pe care le presupune duc la consecința ca actele U.E. să fie opozabile membrilor acesteia. Acordurile încheiate de U.E. (Comunitățile Europene), în afară de faptul că le obligă din punct de vedere internațional, se integrează în ordinea juridică comunitară și devin sursă de drept. O asemenea interpretare a art. 300 potrivit căreia acordurile "leagă instituțiilor Comunităților și statele membre" a fost, în mod expres, confirmată de către **Curtea de Justiție** cu privire la acordul de asociere a Greciei la C.E. (*cauza Haegeman* nr. 131/73). Mai mult, preeminența tratatelor comunitare limitează însăși dreptul statelor de a încheia tratate contrare acestora, în sensul că exclud însăși posibilitatea de a încheia asemenea tratate (tratatele încheiate anterior între statele membre rămân în vigoare numai dacă sunt compatibile cu cele comunitare; la fel și în privința acordurilor încheiate cu state terțe).

f) Prin ipoteză, statele membre ale

accessed the **European Convention for defending Human Rights and Fundamental Liberties** (art. 6 par. 1 and 2). The acknowledgment of the **Charter**, as well as the accession to the **European Convention**, bind both EU and its member states, without an extension of the Union's competences, as defined in the treaties (Declaration no. 1 and 2), these two documents.

e) If, in case of intergovernmental organizations – where the difference between organization and its member states is net, there are different subjects and this is the reason why its documents do not contract the member states, in EU's case the organic connection supposed by the integration and the supposed abilities lead to the consequences that the EU documents are countervailing to its members. The agreements contracted by EU (European Comities), beside the fact that they internationally force them, are integrated in the community juridical order and become a law source. Such an interpretation of art. 300 according to which the agreements "connect the Communities institutions and the member states" was expressly confirmed by **the Court of Justice** regarding the agreement of associating Greece to EC (*Haegeman cause* no. 131/73). Moreover, the pre-eminence of the community treaties limit the states right to contract treaties contrary to them, namely they exclude the possibility to contract such treaties (the treaties previously contracted between the member states remain valid only if they are compatible to the community ones; the same for the agreements contracted to the third states).

f) Hypothetically, EU member states continue to **remain international law subjects**; being a part of the international community, they have relations with other states and other international law subjects (even if these relations are differentiated by the stamp of their belonging to EU); as long as they continue to exist (because a state participation to an organization does not

U.E. continuă să rămână subiecte de drept internațional; făcând parte din comunitatea internațională, ele întrețin relații cu alte state și subiecte de drept internațional (chiar dacă aceste relații sunt diferențiate, prin amprenta pe care o pune apartenența lor la U.E.); atâta vreme cât continuă să existe (pentru că participarea în sine a unui stat la o organizație nu constituie un caz de încetare, a personalității juridice internaționale ori de amputare a ei, ci, dimpotrivă, de confirmare a existenței, prin exercitarea atributelor sale de suveranitate), ele dețin calitatea de subiect de drept internațional; statele membre ale U.E. sunt state suverane și ca atare, sunt înzestrate cu personalitate juridică de drept internațional, având calitatea de subiect de drept internațional.

Statele membre întrețin relații externe cu U.E., ca și în cazul oricărei alte organizații, guvernate de dreptul internațional, dar au, în plus, și relații instituționalizate - cărmuite de dreptul comunitar (care este dreptul intern al U.E.); statele membre se raportează așadar, la două ordini juridice. Ca urmare a participării lor într-o organizație internațională cu caracter suprastatal, statele membre ale U.E. și-au asumat o serie de angajamente cu repercusiuni asupra întinderii suveranității lor de stat; un tablou cât de cât ilustrativ cu privire la atributele de suveranitate pe care nu le mai exercită a fost prezentat mai sus; precizăm că nu este vorba de simpla asumare de către statele membre a unor îndatoriri oarecare (care este normală pentru orice stat membru), ci de o subordonare a lor care, trebuie să-i spunem pe nume, reduce **esențialmente** din suveranitate și le aduce la un statut de state cu **suveranitate limitată**, chiar dacă virtual, aceasta ar putea redeveni completă (în cazul retragerii din U.E.).

g) Mai întâi de toate, **statele membre coexistă cu U.E.** în viața internațională; ea a devenit, alături de statele sale membre, un subiect de drept internațional; chiar dacă se prezintă ca o asociere de state - organizație internațională, ea este o uniune de state constituită cu atribute statale, o entitate mult

represent a cessation case of the international juridical personality or a case of amputation, but, on the contrary, it represents a case of confirming its existence by exerting its sovereignty attributes), they own the quality of international law subject; EU member states are sovereign and, as such, they own international law juridical personality, having the quality of international law subject.

The member states have external relations with EU, as for any other organization governed by the international law, but they also have institutionalized relations – governed by the community law (that is EU intern law); the member states are thus reported to two juridical orders. As a consequence of their participation to an international organization having a supra-state feature, the EU member states made a series of commitments having repercussions on the extension of their state sovereignty; a frame as illustrative as possible regarding the sovereignty attributes that are not exerted anymore was presented above; we specify that it is not about the simple assuming of the member states for certain duties (that is normal for every member state), but it is about their subordination that, we have to say it clearly, reduces essentially the sovereignty and brings them to a status of **limited sovereignty** states, even if it could virtually become complete (in case of quitting EU).

g) First of all, **member states coexist with EU** in the international life; it has become, together with its member states, an international law subject; even if it is presented as a state association – it is a state union built with state attributes, a much more strong, complex and powerful entity having a bigger weight in its reports with the member states, but also having an increased influence in the international life, EU having other sizes and a general impact; the member states are under summed to EU and stay in its shadow (at certain treaties, EU is a party instead of them). As such, EU, by its granted abilities, being sometimes together or in competition, and other times even in the shoes of its

mai încheată, complexă și mai puternică, cu o pondere mai mare în raporturile cu statele membre, dar și cu o influență sporită în viața internațională, U.E. având alte dimensiuni și impact general; statele membre sunt subsumate U.E. și rămân în umbra ei (la unele tratate, U.E. este parte în numele lor). Ca atare, U.E., prin competențele care i s-au acordat, aflându-se uneori, alături sau în competiție, iar alteori, chiar în locul statelor sale membre; în cazul în care își exercită competențele exclusive, apare ca partener de prim ordin și cu un ascendent. Se produce astfel, un raport de diminuare invers proporțional: existența și extinderea activității U.E. implică în mod inevitabil, o reducere a jurisdicției naționale, inclusiv a dimensiunii internaționale a statelor membre (devin state cu un statut special); sfera domeniilor de reprezentare, la care participă, întinderea activităților desfășurate, existența și ponderea în influențarea (inclusiv în stabilirea ordinii de drept) se reduce în mod corespunzător; sfera participării statelor membre ale U.E. la viața internațională în ansamblul ei, este în mod indubitabil îngustată și dirijată spre zona mai puțin importantă a politicii internaționale.

h) Din descrierea acțiunilor externe, reiese nu numai coexistența obligatorie a U.E. cu statele sale membre, o așezare la niveluri diferite a U.E. și a statelor sale membre, dar și faptul că avem de a face cu o **politică externă comună** (ca mod de abordare, finalitate și mod de acțiune) – comunitate și coexistență, totodată, adică cea proprie a U.E. și cea a statelor membre; singura diferență o constituie, din cauza nivelului titularilor acesteia, modul ei de formulare, spre a da expresie aceluiași conținut atribuit ambelor categorii de titulari; în această politică comună, un stat membru, chiar dacă participă la elaborarea ei, el apare într-o poziție de **partener adiacent**, față de U.E. Descifrăm astfel, în Tratat, că există două dimensiuni - o politică externă a U.E. instituită și una care există în statele membre, conjugate (sau chiar suprapuse) între ele, printr-un raport de conformare a celeia din urmă, la

member states; in case it exerts its exclusive abilities, it appears as a first order partner and having an ascendant. Thus it is produced a decreasing report that is conversely proportional: the existence and the extension of EU activity unavoidably involves a decreasing of the national jurisdiction, including the international size of the member states (they become states having a special status); the sphere of the representation fields to which it participates, the existence and the weight in influencing (including in establishing the law order) is correspondingly reduced; the sphere of the participation of the EU member states to the international life in its ensemble is beyond doubt diminished and conducted towards the less important area of the international policy.

h) From the description of the external actions, it results not only the compulsory coexistence of EU with its member states, a settlement of EU different levels and of its member states, but also the fact that we have to deal with a **common external policy** (as an approach, ending and action way) – community and coexistence in the same time, namely the one belonging to EU and the one belonging to the member states; the only difference is represented, because of the level of its holders, the formulating way in order to express the same content attributed to both of the holders category; in this common policy, a member state, even if it participates to its elaboration, shows up in a position of **adjacent partner** for EU. We discover thus, in the Treaty, that there are two sizes – a policy outside EU that is instituted and another one that exists in the member states, conjugated (or even superposed) between them by a conforming report of the last one to the commandments of the European one.

The connection between the policy outside EU and the one of the member states is provided by the identity of the EU objectives in order to participate to this organization, that the member states have, by the established common rules and the

comandamentele celeia europene.

Legătura între politica externă a U.E. și cea a statelor membre este asigurată prin identitatea obiectivelor U.E., cu scopul participării la această organizație, pe care îl au statele membre, prin regulile comune stabilite și mecanismele care o elaborează (statele fiind actorii și în cadrul U.E.), dar și controlul care se exercită. Politica externă a statelor membre se circumscrie între cei doi parametri: obiectivele U.E. și interesele lor naționale. "Statele membre sunt reprezentate în Consiliul European de șefii de stat sau de guvern și în Consiliu de guvernele lor, care la rândul lor răspund în mod democratic fie în fața parlamentelor naționale, fie în fața cetățenilor lor" (art. 8 A).

Se ajunge, desigur, la o armonizare, dar aceasta se face pe linia obiectivelor comunitare și este exclus de conceput, ca interesele naționale ale unui stat să prevaleze - astfel încât, în mod constant, el va face politica U.E. (altfel, el riscă să iasă din aceasta).

Ca imagine de ansamblu, politica externă a fiecărui stat membru o exprimă pe aceea a U.E., la scara și nivelul lui național. Există, desigur, rațiune, în faptul ca politica externă să fie o reflectare a aceleia a U.E., pentru că numai în acest fel, se poate asigura eficiența și viabilitate pentru U.E.; raportul este acela de la întreg la parte componentă, acestea din urmă reflectând ansamblul; orice abordare care s-ar distanța ori distorsiona, din partea unui stat, ar putea bloca activitatea U.E. sau măcar ar reduce din prestigiul și influența ei. De aceea, luarea în considerare a intereselor tuturor statelor membre, împreună cu asigurarea fidelității față de U.E. și a egalității dintre statele membre, joacă rolul de liant esențial. Prin ipoteză, statele membre sunt puse în situația de a opta (iar în condițiile strânsorii fenomenului globalizării, nu au altă alternativă decât acceptarea spre a nu se izola).

i) U.E. constituie **cadrul instituțional special creat de stabilire și dezvoltare a unor relații de colaborare de un anumit gen**

mechanisms that elaborate it (the states being the actors also in frame of EU) but also the control that is exerted. The external policy of the member states is circumscribed between the two parameters; the EU objectives and their national interests. "The member states are represented in the European Council by the state head or by the government head and in the Council by their governments that, at their turn, answer democratically either in front of the national parliaments, either in front of their citizens" (art. 8 A).

Of course, we arrive at a harmonization, but it is made on the line of the community objectives and it is excluded by the concept, for the national interests of a state to prevail – thus, he will constantly make the EU policy (thus, they risk to get out of it).

As an overview, the external policy of every member state expresses the EU one, at its national level and scale. There is of course reason in the fact that the external policy is a reflection of the EU one because only like this we are able to provide efficiency and viability for EU; the report is from the whole to the component, the last one reflecting the ensemble; any approach that could be distanced or distorted, from a state, could block the EU activity or at least reduce its prestige and influence. This is why considering the interests of all the member states and providing the fidelity for EU and the equality between the member states have the part of an essential connector. Hypothetically, the member states have to choose (and in the conditions of the forcing of the globalization phenomenon, they only have to accept not to be isolated).

i) EU represents **the institutional framework particularly created in order to establish and develop certain collaboration relations of a certain type** between the member states (the European states), having as a target the European integration; unsettling the frontiers for the circulation of the goods, capitals, services and of the population, in order to create a unique

între statele membre (statele europene), având drept țintă integrarea europeană; desființarea barierelor pentru circulația bunurilor, capitalurilor, serviciilor și circulația populației din acestea, pentru crearea unei piețe unice, dispariția frontierelor interne, colaborarea, practic, în toate domeniile vieții social-economice, inclusiv cele culturale - toate acestea impun o **uniformizare a legislației, o coordonare strânsă între instituțiile statelor**, cu determinarea riguroasă a competențelor care revin U.E., dar și a puterilor (atribuite lor), adaptate la aceste transformări, a statelor membre. U.E. devine o uniune de state cu **resorturile sale legislative și instituționale** care îi sunt necesare pentru a funcționa, iar statele ei membre reprezintă piesele esențiale, încadrate într-un dispozitiv unic și funcționând după regulile proprii. Relațiile dintre U.E. și statele sale membre, precum și cele dintre statele membre între ele – categorie de relații organizaționale – poartă o amprentă originală (integrarea). De aceea, aceste raporturi – care merg până la o apropiere și chiar identificare a participanților, diferă substanțial de raporturile obișnuite între o organizație interguvernamentală și statele sale membre sau între acestea din urmă, pentru că, spre deosebire de alte forme de organizații ori de uniuni de state (confederație sau federație), finalitatea este cu totul alta; realizarea integrării în condițiile existenței statelor membre constituie un deziderat; această situație implică un gen de raporturi speciale, o participare *sui generis* la viața internațională a statelor membre din poziția de componentă a U.E.

Tratatul asupra U.E. obligă statele membre să contribuie la atingerea intereselor Uniunii (salvgardarea valorilor comune ale Uniunii, interesele fundamentale, independența și integritatea, întărirea păcii și securității internaționale etc.), dar subliniază, în același timp, atribuțiile care rămân statelor, inclusiv faptul că politica Uniunii nu trebuie să prejudicieze asupra caracterului specific al politicii de apărare a fiecărui stat membru (inclusiv obligațiile de membri ai N.A.T.O.).

market, to disappear the inside frontiers, practically the collaboration in all the fields of the social-economical life, including the cultural ones – all of these impose a **standardization of the legislation, a tight coordination between the states institutions**, with the rigorous determination of the abilities that belong to EU, but also of the powers (attributed to them) adapted to these transformations of the member states. EU becomes a states union with its **legislative and institutional resorts** that are necessary for it in order to work, and its member states represent the essential pieces framed in a unique device and working according to their own rules. The relations between EU and its member states, and also the ones between the member states – a category of organizational relations – have an original stamp (integration). This is why these reports – that go until an approach and even an identification of the participants are substantially different from the usual reports between an inter-governmental organization and its member states or between the member states because, unlike other types of state organizations or unions (confederation or federation), the ending is totally different; accomplishing the integration in the conditions of existence of the member states represent a desideratum; this situation involves a type of special reports, a *sui generis* participation to the international life of the member states from the component position of EU.

The treaty on EU forces the member states to contribute to reaching the Union's interests (safeguarding the Union's common values, the basic interests, the independence and the integrity, reinforcing the peace and the international security etc.), but it emphasizes, at the same time, the attributes that remain to the states, including the fact that the Union's policy does not have to damage the specific feature of the defending policy of every member state (including the obligations of NATO members).

We cannot deny the fact that, from

Nu se poate nega faptul că, din multe puncte de vedere, apartenența la U.E. oferă o platformă solidă pentru statele membre spre a rezolva în condiții mai bune problemele cu care sunt confruntate și a-și promova interesele în relațiile internaționale. acțiunile externe ale U.E. potențează poziția statelor membre în raport cu statele terțe, dar și o activitate externă a statelor membre la rândul ei dă și mai multă consistență anvergurii de subiect de drept internațional al U.E.

j) **Limita de demarcație dintre zona politicii externe a U.E. și cea a politicii externe a statelor membre** în cadrul acesteia, pe de o parte, și a **politicii lor externe proprii în relațiile cu statele terțe**, nu este una tranșantă; dacă zona politicii externe a U.E. este destul de bine conturată (fiind însă în actele institutive), cea a politicii externe a statelor membre în cadrul U.E. este relativă și dedusă sau, mai curând, virtual definită în funcție de domeniile convenite de ele spre colaborare în cadrul U.E.; cea proprie a relațiilor cu statele terțe – domeniu rezidual, se reduce la ceea ce nu intră în sfera U.E. (segmentul comunitarizat, precum și pilonii P.E.S.C. și A.J.I.L.) și în măsura în care se armonizează cu acestea.

Pe de altă parte, există un raport dialectic între ele: unele acțiuni de politică externă proprii ale statelor membre pot fi imaginate atât în cadrul sau în raport cu U.E., cât și în raport cu statele terțe.

k) Cu toată anvergura pe care dimensiunea **acțiunilor externe**, inclusiv politica externă și de securitate comună, o are – așa cum am arătat mai sus – ar fi eronat să se creadă că politicii externe proprii a statelor membre în raport cu statele terțe, nu-i rămâne câmp de manifestare sau că, pur și simplu, aceasta ar dispărea; colaborarea în acest domeniu este una **interguvernamentală** (când statele respective au, cel puțin teoretic, o opțiune); multe zone din sfera politicii externe, aflată în continuă creștere, nu pot fi acoperite în perspectivă, decât prin preluarea lor de U.E., iar aceasta s-ar putea întâmpla numai în cazul unei asemenea integrări care să

many viewpoints, the membership to EU offers a solid platform for the member states in order to solve in better conditions the problems they have to solve and in order to promote their interests in the international relations. The EU external actions intensify the position of the member states reported to the third states, but also an external activity of the member states gives, at its turn, more consistency to the EU international law subject importance.

j) **The demarcation limit between the area of the EU external policy and of the external policy of the member states** in its frame, on one hand, and **of their external policy in relations with the third states** is not categorical; if the area of the EU external policy is well enough outlined (being in the institutive documents), the one of the external policy of the member states in EU frame is relative and deducted or virtually defined depending on the fields agreed for collaboration in EU frame; the one of the relations with the third states – a residual field, it is reduced to what does not enter in EU sphere (the community segment and also the P.E.S.C. and A.J.I.L. pillars) and in the measure where they harmonize with them.

On the other hand, there is a dialectic report between them; some external policy actions that belong to the member states could be imagined both in frame and reported to EU, and also reported to the third states.

k) With all the importance of the size of the **external actions**, including the external policy and the common security one – as we have shown above – it would be wrong to think that the external policy of the member states reported to the third states has only a manifestation field or that it would simply disappear; the collaboration in this field is **inter-governmental** (when the respective states have, at least theoretically, an option); many areas in the sphere of the external policy that is continually increasing cannot be covered in perspective unless they are taken over by EU, and this could happen only in case of an integration who would lead

conducă la dispariția statelor membre.

Așadar, **statele membre continuă să fie subiecte de drept internațional – au un statut (capacitate juridică) specială, fiind vorba de o comprimare (o redimensionare), dar nu de o excludere a calității de participant la relațiile internaționale.** Statele membre fiind subiecte de drept internațional, întrețin relații internaționale și duc o politică externă proprie, mecanismele și activitatea U.E. fiind concepute pe această bază de congruență și în acest scop.

În **Declarația nr. 13** cu privire la politica externă și de securitate comună, se precizează că dispozițiile Tratatelor referitoare la politica externă și de securitate comună nu aduc atingere responsabilităților statelor membre, în forma actuală, în ceea ce privește formularea și exercitarea politicii lor externe și nici modul în care acestea sunt reprezentate în țări terțe și în cadrul organizațiilor internaționale; aceste dispoziții nu aduc atingere caracterului specific al politicii de securitate și apărare a statelor membre; Uniunea Europeană și statele sale membre trebuie să respecte în continuare obligațiile care decurg din dispozițiile Cartei O.N.U. și în special din responsabilitatea principală care revine Consiliului de Securitate și membrilor săi în domeniul menținerii păcii și securității la nivel internațional. Și în **Declarația nr. 14**, Conferința subliniază că, în afară de cele menționate în art. 11 (1), Tratatul nu aduce atingere bazei juridice existente, responsabilităților și competențelor fiecărui stat membru referitor la formularea și exercitarea politicii sale externe, serviciile sale diplomatice naționale, relațiile sale cu țările terțe și participarea sa în cadrul organizațiilor internaționale, inclusiv afilierea unui stat membru la Consiliul de Securitate; ia, totodată, notă că dispozițiile referitoare la politica externă și de securitate comună nu atribuie Comisiei noi competențe de inițiere a deciziilor și nu extinde rolul Parlamentului European.

1) Statele membre ale U.E. se află într-

to the disappearance of the member states.

Therefore, **member states continue to be international law subjects – they have a special status (a juridical ability), talking about a compression (a resizing), but not about excluding the quality of participant to the international relations.** The member states, as international law subjects, have international relations and have their own external policy and the EU activity and mechanisms are conceived on this basis of congruence and in this purpose.

In **Declaration no. 13** regarding the external policy and the common security policy, it is specified that the stipulations of the Treaties referring to the external policy and the common security one do not reach the responsibilities of the member states, in their current shape, regarding the wording and the exertion of the external policy or the way they are represented in third countries and in frame of the international organizations; these stipulations do not reach the specific feature of the security and defending policy of the member states; the European Union and its member states have to continue to respect the obligations that come from the stipulations of the UNO Charter and especially from the main responsibility that belongs to the Security Council and to its members in the field of maintaining the peace and the security at the international level. Also in **Declaration no. 14**, the Conference emphasizes that, beside the things mentioned in art. 11 (1), the Treaty does not reach the existent juridical base, the responsibilities and the competences of every member state referring to the wording and the exertion of its external policy, its national diplomatic services, its relations with third countries and its participation to the international organizations, including affiliating a member state to the Security Council; it observes, at the same time, that the stipulations referring to the external policy and the common security one do not attribute to the Committee new abilities of initiating the decisions and does not extend the role of the European

o o **dublă postură** în comunitatea internațională: prima decurge din calitatea de stat membru al U.E. și care este o calitate specială – de excepție și o a doua, cea care decurge din calitatea de membru al comunității internaționale – una generală, obișnuită; drept urmare, statutul lor ambivalent, se raportează, în același timp, la cele două ordini juridice distincte – comunitară și internațională, dar prioritară rămânând aceea comunitară (*lex specialis derogat generali*) și se conturează ca atare. În realitate, U.E. fiind constituită și funcționând potrivit cu regulile dreptului internațional, în mod constant statutul statelor membre se raportează la acestea.

Dar statele membre nu sunt doar participante la U.E. sau într-o relație bilaterală cu ea; participarea reprezintă cu mult mai mult, pentru că fiecare constituie parte a U.E. (competența U.E. se exercită asupra teritoriului statelor participante – art. 49 C). Politica externă a U.E. reprezintă însumarea (totalizarea) politicii externe a statelor membre transformată / reformulată spre a intra în tiparul unei organizații internaționale.

m) Dacă ținem seama de sfera extinsă pe care o are politica externă a U.E. ("competența în materie de politică externă și de securitate comună include toate domeniile politicii externe, precum și chestiunile referitoare la securitatea Uniunii, inclusiv la definirea treptată a unei politici de apărare" - art. 11 alin. 1) - politică care este, în același timp, și a statelor sale membre, angajându-le și pe ele și de faptul că în politica lor externă statele membre se pot angaja numai în acțiuni care **nu** sunt incompatibile cu această politică externă a U.E. (fiind obligate a se abține de la orice măsură care ar pune în pericol realizarea obiectivelor Uniunii - art. 3 a), apare cât de poate de evident că se produce o reducere a sferei politicii externe pe care ele o mai pot duce cu statele care nu sunt membre ale U.E., relațiile cu U.E. fiind cel mai important segment al politicii externe a acestor state, numai în subsidiar și condiționat se mențin relațiile lor directe cu alte state ale

Parlament.

l) The EU member states are in a **double posture** in the international community; the first one comes from the EU membership that is a special membership – exception, and the second one, that comes from the international community membership – a general, usual one; as a consequence, their ambivalent status is reported, at the same time, to the two different juridical orders – community and international, but the community one has priority (*lex specialis derogat generali*) and it is outlined as such. Actually, as EU is constituted and works according to the rules of the international law, the status of the member states is constantly reported to them.

But the member states do not participate only to EU or to a bilateral relation with it; the participation represents much more because each of them represents a part of EU (EU competence is exerted on the territory of the participant states – art. 49 C). The EU external policy represents the total of the external policy of the member states transformed / reformulated in order to enter in the pattern of an international organization.

m) If we consider the extended sphere of the EU external policy ("the competence in the external policy and the common security policy matter include all the fields of the external policy, and also the problems referring to the Union's security, including to the gradual defining of a defending policy" - art. 11, paragraph 1) – a policy that belongs, at the same time, also to its member states, contracting them and the fact that in their external policy the member states may be contracted only in the actions that are **not** incompatible to this EU external policy (being forced to ignore any measure that could endanger the accomplishment of the Union's objectives - art. 3 a), appears as obviously as possible that there is a decrease of the external policy sphere that they can have with the EU non-member states, the relations with EU being the most important segment of the external policy of these states,

lumii.

n) Statutul statelor membre ale U.E. încetează de a mai fi unul general și unitar; una este poziția lor față de U.E. și alta, în raport de comunitatea internațională în ansamblul ei, chiar dacă în ambele ipoteze, în cadrul U.E., ca și în general, ele sunt ținute a respecta regulile dreptului internațional; aceste posturi distincte conduc și la o ierarhizare a importanței relațiilor pe care ele le au - sunt prioritare relațiile comunitare.

- În postura lui de stat membru al U.E., fiecare dintre ele este legat organic de Uniune și de celelalte state membre; relațiile cu familia europeană (Uniunea și statele membre) sunt primordiale; împreună, fac parte din structura U.E., au relații speciale (extinse, de profunzime, preferențiale și se conduc după regulile U.E.), iar acest lucru se exprimă în mod vizibil în angajamentele pe care și le asumă și în volumul relațiilor dintre ele (nu numai între state, ci și la nivelul cetățenilor lor). Transferul atributelor de suveranitate la U.E. – guvernarea, imprimă în această structură încheagată a statelor membre, duce la stabilirea unor anumite raporturi care poartă o natură specială - una asociativă, cu acomodări reciproce care să întărească relațiile dintre ele.

Limita acțiunilor lor este dată de o dublă coordonată – decurg din cerința respectării atât a regulilor dreptului internațional (ca membre ale comunității internaționale), cât și a celor comunitare (ca membre ale U.E.). Ansamblul de obligații și de legături face ca această categorie de relații să aibă un regim cu statut special (comparativ cu cel al statelor federate dintr-o federație).

- În segmentul de relații cu statele care nu sunt membre ale U.E., statele membre ale U.E. se prezintă în ansamblu, ca orice alt stat, membru al comunității internaționale și este ținut să respecte normele dreptului internațional, dar cu o condiție care le este prestabilită, aceea care decurge din calitatea de membru al U.E. Drept urmare, cu celelalte state, ele vor avea, prin eliminare, numai acele

their direct relations with the other states of the world are only subsidiarily and conditionally maintained.

n) The status of the EU member states is not general and unitary anymore; their position for EU is different from the one of the international community in its ensemble, even if in both of the situations, in EU frame and in general, they are kept to respect the international law rules; these different posture also lead to a hierarchy of the importance of their relations – the community relations have priority.

- As a EU member state, each of them is organically connected to the Union and to the other member states; the relations with the European family (the Union and the member states) are primordial; together, they are a party of EU structure and they follow the EU rule), and this is visibly expressed in their commitments and in the volume of their relations between them (not only between the states, but also between their citizens). The transfer of the sovereignty attributes to EU – the government enters in this strong structure of the member states, leads to the establishment of certain reports having a special nature – an associative one having mutual accommodations that could reinforce the relations between them.

The limit of their actions is given by a double coordinate – they come both from the demand to respect both the international law rules (as members of the international community) and from the community ones (as EU members). The ensemble of obligations and connections makes this relations category have a special status system (compared to the one of the federated states in a federation).

- In the segment of relations with the states that are not EU members, it is presented in ensemble, like any other state, a member of the international community and it is kept to respect the norms of the international law, but with a pre-established condition that comes from the EU membership. As a consequence, by removal,

relații care nu au revenit U.E. și numai în măsura în care sunt compatibile cu poziția de stat membru al acesteia. Nu vor putea încheia orice fel de tratate cu aceste state (cele care revin în competența U.E. sunt excluse; iar celelalte trebuie să **nu** fie incompatibile cu regulile comunitare și se prevăd procedurile în caz de incompatibilitate între tratate); România a fost obligată să revizuiască o serie de acorduri - cele economice - spre a ține seama de calitatea de membru al U.E.; pot avea relații cu orice alt stat, dar trebuie să țină seama de obligațiile care îi revin din politica externă de securitate și apărare comune a U.E.; pozițiile față de un alt stat convenite în U.E. sunt și ale statelor membre; participarea la organizații internaționale este marcată de obligația unei anumite conduite ș.a.

o) Funcțiile misiunilor diplomatice ale statelor membre sunt adaptate la faptul că U.E. are o politică proprie în domeniul relațiilor, iar această politică este și a statelor membre; persoanele care au cetățenia europeană sunt îndreptățite la protecția diplomatică și din partea altor state, decât a celui propriu. În măsura în care nu s-a convenit o politică comună într-o problemă, fiecare stat membru este liber să adopte poziția sa proprie: în problema recunoașterii **Kosovo**, fiecare stat a adoptat propria poziție; faptul că se are în vedere "conceperea progresivă a unei politici de apărare comună" nu exclude posibilitatea ca un stat membru să aibă o politică proprie de apărare ("nu aduce atingere caracterului specific al politicii de securitate și apărare a anumitor state membre" - art. 28 A) și, am adăuga, că poate fi vorba nu numai de alianța NATO, ci de o altă alianță militară.

Modul cum sunt concepute (alcătuite) și vor funcționa mecanismele U.E., confirmă rolul ministerelor de externe ale statelor membre: politica externă și de securitate comună este pusă în aplicare de Înalțul Reprezentant și de statele membre, folosind mijloacele naționale și ale Uniunii (art. 12 alin. 3); Serviciul extern pentru politica externă - condus de Înalțul Reprezentant,

they will have with the other states only that kind of relations that did not belong to EU and only as long as they are compatible to the membership. They will not be able to contract any kind of treaty with these states (the ones that belong to EU are excluded; and the other ones have to **not** be incompatible to the community rules and they stipulate the procedures in case of incompatibility between the treaties); Romania was forced to review a series of agreements – the economical ones – in order to consider the EU membership; they may have relations with any other state, but they have to consider their obligations that come from the EU common security and defence external policy; the positions compared to another state agreed in EU also belong to the member states; the participation to international organizations is marked by the obligations of a certain behaviour etc.

o) The functions of the member states diplomatic missions are adapted to the fact that EU has its own policy in relations field and this policy also belongs to the member states; the persons having European citizenship have the right to benefit from diplomatic protection from the other states, not only from their own state. As long as they did not agree with a common policy in a problem, each member state is free to adopt its own position: in the problem of recognizing **Kosovo**, each state adopted its own position; the fact that we consider "the progressive conceiving of a common defence policy" does not exclude the possibility for a member state to have its own defence policy ("it does not reach the specific feature of the security and defence policy of the member states" - art. 28 A) and we would like to add that it cannot be only about NATO alliance, but also about another military alliance.

The way the EU mechanisms are conceived (composed) and the way they will function confirms the role of the Ministries of External Affairs of the member states: the external policy and the common security one are applied by the High Representative and by the member states, by using national

colaborează cu serviciile diplomatice ale statelor membre, cuprinzând și personalul detașat al serviciilor diplomatice naționale (art. 13 a); Înalțul Reprezentant și miniștrii afacerilor externe ai statelor membre își coordonează activitățile în cadrul Consiliului (art. 16); Agenția Europeană de Apărare - aflată sub autoritatea Consiliului, este deschisă tuturor statelor membre (art. 28 D) ș.a.

Dacă, potrivit **Tratatului de la Lisabona**, U.E. va fi prevăzută, pe plan instituțional, cu Înalțul Reprezentant și Serviciul European de Acțiune Extern, serviciile diplomatice ale statelor membre trebuie să se adapteze, prin noile lor structuri interne, celor comunitare. Sub aspectul orientării și a obiectivelor pe care le urmăresc instituțiile de resort, precum și a organizării activităților acestora, a formării diplomaților (ca pondere în corpul diplomatic, orientare și pregătirea lor) – specializată în afaceri europene, apartenența statelor la U.E. își pune, în mod vizibil, amprenta; ideile noi cu privire la rolul actual al diplomației țin de modernizarea acesteia. Reflexele participării la activitățile U.E. sunt cunoscute *inter alias* și pe plan instituțional în cadrul statelor respective; în unele state a fost înființat, în locul sau împreună cu M.A.E., un minister al afacerilor europene; în cadrul ministerelor, există segmente administrative pentru relațiile cu U.E. ș.a.

În România, în afară de Ministerul Afacerilor Externe - instituția clasică care există în orice stat pentru relațiile externe, a funcționat, până recent (până după aderarea României la U.E. - 2007), Ministerul Integrării Europene, iar în prezent există **Departamentul pentru Afaceri Europene**; această instituție coexistă cu cea a M.A.E. și desfășoară împreună, activitățile în acest domeniu.

Participarea la U.E. implică și modificări instituționale față de sistemul clasic, cunoscut pentru întreținerea relațiilor internaționale, precum și adaptările corespunzătoare.

După aderare, a fost înființat un

means and the Union's means (art. 12, paragraph 3); The external service for the external policy – led by the High Representative, collaborates to the diplomatic services of the member states, also containing the detached staff of the national diplomatic services (art. 13 a); the High Representative and the ministers of external affairs of the member states coordinate their activities in frame of the Council (art. 16); the European Defence Agency – placed under the Council authority, is opened to all the member states (art. 28 D) etc.

If, according to the **Lisbon Treaty**, EU will institutionally have a High Representative and an External Action European Service, the diplomatic services of the member states have to adapt, by their new internal structure, to the community ones. Under the aspect of orientation and of the objectives followed by the resort institutions, and also of the organization of their activities, of forming the diplomats (as a weight in the diplomatic organ, in orientating and training them) – specialized in European affairs, their EU membership visibly puts his stamp; the new ideas regarding the current role of the diplomacy refer to its modernization. The reflexes of participating to EU activities are *inter alias* institutionally known in frame of the respective states; in some states, they settled, instead of or together with M.A.E., a ministry of European affairs; in the ministers frame, there are administrative segments for the relations with EU etc.

In Romania, beside the Ministry of External Affairs – the classical institution that exists in every state for the external relations, worked until recently (after Romania's accession to EU – 2007). The Ministry of European Accession and currently there is the **Department for European Affairs**; this institution coexists with the one of M.A.E. and develop together activities in this field.

The participation to EU also involves institutional changes for the classical system known for its international relations and also for the corresponding adaptations.

dispozitiv instituțional special – **Departamentul pentru Afaceri Europene**, și este avută în vedere o reglementare cu privire la atribuțiile Parlamentului (a se vedea Protocolul privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană). Dacă printre atribuțiile care îi revin M.A.E. figurează doar sintagma "asigură realizarea politicii externe a statului român, inclusiv participarea la procesul de integrare europeană și euroatlantică" (art. 1 alin. 1 din H.G. nr. 100/2004) – cu o componentă, în acest sens, în structura ministerului – ceea ce dovedește că relațiile cu U.E. nu reprezintă un caz aparte în politica externă a României, Departamentul pentru Afaceri Europene (înființat prin O.G. nr. 133/2006, cu modificări) este o structură care se află în cadrul aparatului de lucru al Guvernului, subordonată primului-ministru, iar conducerea acesteia se exercită de către o persoană cu rang de ministru; are ca responsabilitate coordonarea la nivel național a afacerilor europene (art. 1). Departamentul, împreună cu M.A.E., coordonează procesul de gestionare a ansamblului afacerilor europene, obiectul său de activitate constituindu-l coordonarea procesului de formulare a politicilor și strategiilor din domeniul afacerilor europene (art. 2).

Bibliografie

Ion M. Anghel, *Personalitatea juridică și competențele Comunităților Europene/Uniunii Europene*, ed. II rev. și ad., Editura Lumina Lex, București, 2007
L. Delbez, *Les principes généraux du Droit International Public*, III-ème ed., 1964
Guy Isaac, *Droit communautaire général*, A. Cabin, 1999
Mihaela Căraușan, *Unele aspecte privind preeminența dreptului comunitar asupra dreptului național al statelor membre*, în Revista Română de Drept Comunitar, nr. 4/2003

After the accession, they settled a special institutional device – **The Department for European Affairs**, and they consider a regulation regarding the Parliament attributions (see the Protocol regarding the role of the national parliaments in the European Union). If, between the attributions of M.A.E, there is only the following phrase "it provides the accomplishment of the external policy of the Romanian state, including the participation to the European and Euro-Atlantic integration process" (art. 1, paragraph 1 of H.G. no. 100/2004) – with a component in this sense in the ministry structure – that proves that the EU relations do not represent a special case in Romanian external policy, the Department for European Affairs (settled by O.G. no. 133/2006, with changes) is a structure placed in frame of the Government work device, subordinated to the prime-minister and its leading is exerted by a minister ranked person; it is responsible for the national coordination of the European affairs (art. 1). The Department, together with M.A.E., coordinates the financial administration process of the ensemble of the European affairs and its activity object is represented by the coordination of the process of formulating the policies and the strategies in the European affairs field (art. 2).

Bibliography:

Ion M. Anghel, *Legal personality and competences of European Communities/ European Union*, 2nd edition revised and completed, 2007
L. Delbez, *Les principes généraux du Droit International Public*, III-ème ed., 1964
Guy Isaac, *Droit communautaire général*, A. Cabin, 1999
Mihaela Căraușan, *Some aspects regarding the pre-eminence of the communitarian law on the national law of member states*, in Romanian Comunitarian Law Magazine, no. 4/2003

¹ Organizația internațională este “o asociere de state”, având “o bază convențională, adică fondată pe un tratat multilateral – care este constituția organizației”, cu “organe proprii și cu personalitate și cu personalitate juridică distinctă”, de aceea a statelor care o compun (definiție formulată de **El Erian** – Raportor special la Comisia de Drept Internațional în problema relațiilor dintre state și organizații internaționale; v. Ion M. Anghel, *Personalitatea juridică și competențele Comunităților Europene/Uniunii Europene*, ed. II rev. și ad., Editura Lumina Lex, București, 2007, p. 72-73).

² Și în cazul federației, dar mai ales al confederațiilor, statele care o alcătuiesc pot să rămână suverane ori sunt suverane și sunt subiecte de drept internațional, alături de federație sau de confederație; statul federal are organele sale proprii, cunoscând o partajare de atribute etc. (L. Delbez, *Les principes généraux du Droit International Public*, III-ème ed., 1964, p. 86 și urm.).

³ A se vedea Guy Isaac, *Droit communautaire général*, A. Cabin, 1999, p. 133 și urm.

⁴ Termenul de *acqui comunitar* (*acquis communautaire*) este cea mai largă expresie care înglobează orice regulă comunitară - norme și practică juridică, incluzând legislația primară și pe cea secundară, precum și toate celelalte acte juridice, principii, acorduri, declarații, rezoluții, obiective și practici aplicabile, indiferent dacă sunt sau nu angajante (atât așa-zisul *hard law*, cât și *soft law*).

⁵ Tratatul institutiv, inclusiv tratatele de aderare, regulamentele, deciziile, directivele și acordurile externe.

⁶ Nu numai un efect direct vertical, ci și unul orizontal ; astfel, tratatele comunitare pot avea dispoziții cu aplicabilitate directă și completă, aplicabilitate directă limitată sau fără aplicabilitate directă; cea a regulamentului este incontestabilă (**expressis verbis** în art. 249); de asemenea, deciziile adresate particularilor, precum și directivele și deciziile adresate statelor, inclusiv dreptul rezultat din angajamentele internaționale.

⁷ Incompatibilitatea dispozițiilor dintre tratate și actele instituțiilor din dreptul intern, au ca efect să le facă inaplicabile de plin drept pe acestea. A se vedea, Mihaela Cărăușan, *Unele aspecte privind preeminența dreptului comunitar asupra dreptului național al statelor membre*, în Revista Română de Drept Comunitar, nr. 4/2003, p.10-27.

⁸ W.G. van der Meersch, *op. cit.*, p.96-97

⁹ International organization is an “association of states”, having “a conventional basis, that is it is based on a multilateral treaty – which is the constitution of the organization”, with “its own bodies and with legal personality”, from that of its states (definition issued by **El Erian** – Special speaker at the International Law Commission in the matter of relations between states and international organizations; see Ion M. Anghel, *Legal personality and competences of European Communities/ European Union*, 2nd edition revised and completed, 2007, p. 72-73).

¹⁰ In the case of federations and especially of confederations, states may remain sovereign or are sovereign and are subjects of international law along with the federation and confederation; the federal state has its own bodies and its attributes are divided etc. (L. Delbez, *Les principes généraux du Droit International Public*, III-ème ed., 1964, p. 86 și urm.).

¹¹ See Guy Isaac, *Droit communautaire général*, A. Cabin, 1999, p. 133 and the following.

¹² The term of *communitarian acquis* (*acquis communautaire*) which is the largest expression which includes any communitarian rule – norms and legal practice, including primary and secondary legislation, applicable objectives and practices, whether they are binding or not (the so-called *hard law*, and *soft law*).

¹³ Institutiv treaties, including accession treaties, regulations, decisions, directives and external agreements.

¹⁴ Not only a direct vertical effect, but rather a horizontal one; therefore, communitarian treaties can apply directly and completely, have direct limited or indirect applicability; that of the regulations is indisputable (**expressis verbis** în art. 249); also, de decisions addressed to private persons, as well as directives and decisions addressed to states, including the right resulted from international commitments.

¹⁵ The incompatibility of the provisions between treaties and internal law institutions deeds, result in their lawful inapplicability. See, Mihaela Cărăușan, *Some aspects regarding the pre-eminence of the communitarian law on the national law of member states*, in Romanian Comunitarian Law Magazine, no. 4/2003, p.10-27.

¹⁶ W.G. van der Meersch, *op. cit.*, p.96-97